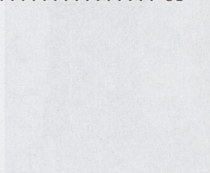

OBSAH: OLOMOUCKÝCH KLÁŠTERECH

Prof. PhDr. Milošlav Pojsl

Život v olomouckých kláštorech (Prof. PhDr. Milošlav Pojsl)	7
Olomoučtí minorité a jejich kláštery (Mgr. Ondřej Jakubec, Ph.D.)	19
Kláster dominikánů v Olomouci (PhDr. Zdenka Bláhová)	30
Kartouzka v Dolanech (Mgr. Tomáš Vítek)	44
Augustiniáni na olomouckém Předhradí (PhDr. Simona Jemelková)	52
Kapucínský klášter s kostelem Zvěstování Panně Marii (Ing. Jarmila Marková)	61

ni a jediná podle náměru své postavy v klenbě dólu. Každý řád měl specifické zaměření zdůrazňující určitou vlastnost (kontemplaci, chudobu, vzdělání, misijní činnost, charitativní a sociální působení, ochranu poustníků a boj proti nevěřícím, pozdní boj proti svíceřím a mnohé další skutkové úkony), která ovlivnila charakter jejich spirituality. Řeholní instituce mají ovšem svůj pávod ještě v zápleti křesťanské antiky. Abychom lépe pochopili vznik a vývoj řeholního života, musíme se vypravit až k jeho kořenům.

Milánský (5. století)

Život v řeholní komunitě kolem 5. století

Podle klášterních svědčení sahají do přelomu 4. a 5. století. Ve 2. století se začaly v různých oblastech výrazně odlišovat skupiny křesťanů, které chápaly své životy podle požadavků evangelia. Jednou z těchto skupin nazývá Origenés (180–253) okrem řec. křesťanů – anachorit. Tito „svatci“ byli (a muži i ženy) v 3. století, však zachovávali slib „čistoty“ sexuální zduchovnívat) životní cestou, kterou a definitivně až do smrti.

Zrození řeholního života z let 311 (edikt Galeriov) až 313 (Milánský edikt císaře Konstantina Velikého) a později uzkonění křesťanství jako jediného státního náboženství v říši císaře Theodosia I. (dekrety z roku 380 a 392 slavně se považují, že všichni obyvatelé Říma se povinně vyznávají „pro spásou života“) vedlo k nebyvalému množství klášterů, ale tím i k jeho spornosti. Hieronymus k tomu poznamenává: „Jakmile církev přišla ke svému křesťanství, stala se více rozšířena a bohatší, vědí, ale činnostní muži – řec. 3. století monachi. Na této novoně situaci reagovalo mnoho křesťanů odchodem do samoty, kterou nejlépe hledali na poušti (řec. eremitas). První kláštery i samotní poustníci nebo anachoriti (řec. anachoretas – člověk odcházející do samoty). O těch, kteří odcházeli na pouť do samoty, máme zlaté zprávy ze 3. století (soudí a tehdy to byla reakce na příliv nových křesťanů do říše po skončení ptonáslavování za císařů Decia a Valeria). Výjimkou se byly iu případy, kdy křesťané odcházeli na poušť, aby unikli před pronásledováním Diocletianovým.

Řeholní dům karmelitánů

Ve 4. a 5. století se začalo rozvíjet hnutí (řec. monachos – osamocení) masově lidovým jazykem. Vešle skito-řec. se začíná se od 4. století v malých skupinkách poustevníků, kteří patří k intelektuální církvi společnosti. K takovým řádům i hnutím patří, řec. Jeroným, který v roce 386 založil v řeholně skupinu poustevníků.